

תת"ע (חדרה) 9415-06-22 - מדינת ישראל נ' זכריה קייסי

תת"ע (חדרה) 9415-06-22 - מדינת ישראל נ' זכריה קייסישולם חדרה

תת"ע (חדרה) 9415-06-22

מדינת ישראל

נגד

זכריה קייסי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[11.07.2024]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 05.01.2023 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.

2. כנגד המבקש ניתן ביום 19.07.2021 דו"ח בגין נהיגה על שול בניגוד לתקנה 33 (א) לתקנות התעבורה. על המבקש נגזר קנס המקור בסך 750 ₪.

3. המבקש טוען כי מסר את הדו"ח לטיפול עורך דין אחר שהתרשל באי הגעה לדיון. שם עורך הדין האחר לא הוזכר ואף לא מצורפת תגובה מטעמו.

4. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, וטענה כי הבקשה אינה מגלה עילה מוצדקת לביטול פסק הדין, הזימון נמסר כדין ולא נטענה טענה במישור עיוות הדין.

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

6. מן הטעם הדיוני - סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) קובע,

כהאי לישנא: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנדון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

בקשה זו הוגשה בשיהוי ניכר של שנה וארבעה חודשים מעת מתן פסק הדין ובהעדר הסכמת תובע. אין כל התיחסות בבקשה לשיהוי הניכר. טעם דיוני זה שומט לכשעצמו את הקרקע לביטול פסק הדין.

7. מן הטעם המהותי - על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדיון מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).
- לעניין אי ההתייצבות לדין, המבקש אינו טוען בהגינותו כי לא קיבל זימון לדין אלא נסמך על הפנייה לעורך דין עלום שאמור היה להתייצב בשמו.
- " ככלל, טענות בדבר בלבול או שכחה של מועד הדיון לא תתקבלנה כסיבה מוצדקת לאי ההתייצבות, הגם שבמקרים המתאימים ניתן לטעון לקיומו של חשש לעיוות דין.. יש לתמוך במסמכים ואין לקבל טענות מעין אלה ללא תימוכין מספיקים."
- (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו') (ההדגשה שלי - ס.ד.)
הבקשה נעדרת תימוכין כנדרש.
8. לעניין חשש מעיוות דין - אין בעצם הכחשת העבירה לכשעצמה כדי להקים "חשש לעיוות דין" וראה שם, עמ' 5 פסקה 16. יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7).
- כפי שנגזרה להלן, טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. (רע"פ 8427-17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם, פורסם ב'נבו').
9. הקנס הכספי אשר הושת על המבקש הנו קנס המקור הקבוע לצד העבירה. מדובר בענישה מקלה ולא מצאתי בנימוקי הבקשה עילה להתערב בה או כדי לבסס חשש מעיוות דין.
10. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחית.
- ניתנה היום, ה' תמוז תשפ"ד, 11 יולי 2024, בהעדר הצדדים.